

Nicolas, Francois en Manon Guillaume

In tien jaar tijd verdubbelde de veestapel bij de familie Guillaume. Om arbeid zoveel mogelijk te beperken kiest de familie bewust voor zogen van de kalveren bij de moederdieren.

Ras:	Belgisch witblauw
Aantal kalvingen:	250
Aantal runderen:	710
Aantal hectare:	210

Broers Guillaume kiezen bewust voor zoogkalveren

Zoogkoehouderij op reuzenschaal

Om de arbeidsintensiteit op een behoorlijk niveau te houden, kozen François en Nicolas Guillaume in hun 710-koppige vleesveehouderij resoluut voor het zoogsysteem. In hun fokdoel zijn zoogkenmerken bij zowel koe als kalf van groot belang.

tekst **Annelies Debergh**

mijn schoonouders verderop in Libin overgenomen', legt François Guillaume uit. Die laatste groeifase betekende een uitbreiding van de oorspronkelijke 550 stuks vee met 160 dieren.

De 31-jarige bedrijfsleider baat de vleesveehouderij met zijn vrouw Stéphanie en zijn broer en dierenarts Nicolas (37) uit. Ook zijn ouders zijn nog steeds actief betrokken. 'Ons bedrijf telt nu vier locaties, de bedoeling is om de dieren van Libin in de nabije toekomst naar hier over te brengen. Zo willen we de werkafstand verkleinen.'

Helemaal terugschroeven naar één locatie willen de broers niet. 'Meerdere locaties heeft ook voordelen', legt Nicolas uit. 'Als we op een bepaald moment elk een andere weg willen inslaan, dan kan dat altijd nog.' Hij wijst ook op het zoveel mogelijk scheiden van de verschillende leeftijdsgroepen op d'Ochamps.

'Het mestvee zit op één locatie, de afkalfgroep op een andere. Die structurele scheiding biedt sanitair voordeel.'

De groeibewegingen vergden veel aanpassingsvermogen van de ondernemers. 'We hebben de afgelopen tien jaar veel gekeken naar het verkorten van looplijnen en efficiënt werken', stelt François. Handwerk werd uitgesloten en de stallen werden functioneel uitgebouwd. 'We hebben ook in een voermengwagen geïnvesteerd. Voeren is het belangrijkste werk. Dat moet goed, gemakkelijk en snel kunnen gebeuren. En door zelf grondstoffen te mengen kun je bovendien economischer werken.'

De keuze voor het laten zogen van de kalveren past eveneens in de visie rond arbeidsbesparing. 'Elk kalf moet zuigen.' François neemt bewust het woord 'moeten' in de mond. Hij spreekt over de tijd en energie die in het handmatig ver-

strekken van melk kruipt. 'Zo houd je twee arbeidspieken op een dag. Die tijd stoppen wij nu vooral in het toezicht houden op het vee. Dat is hier eigenlijk het belangrijkste werk geworden.'

Een kalverdrinkautomaat zou evenmin een optie zijn. 'Opfok aan de melkemer kost ongeveer 200 euro berekende onze boekhouder', zegt Nicolas Guillaume. 'En dan reken ik nog geen extra arbeid. Doe dat maal 250 kalvingen en dan spreek je toch over een behoorlijke som geld. Nu lopen de kalveren mee met de moeders op de wei en is onze rol beperkt.' De kalveren krijgen wel toegang tot extra krachtvoer. 'En als de groei van het gras terugvalt, starten we met het bijvoeren van de vaarzen op de weide.'

Belang rustieke eigenschappen

Doelbewust zijn de broers erg streng op zoogkenmerken. 'We richten ons volledig op het zogen', zegt François. 'Een kalf dat na veertien dagen nog niet bij de moeder wil drinken, vertrekt. Een koe

die haar kalf verstoot, wordt afgemest. Elk dier moet mee in het zoogsysteem, indien niet, dan is het einde verhaal.'

In de fokkerij streven François en Nicolas naar 'rustieke' dieren. 'We fokken niet op het extreme vleestype', stelt François. 'We kijken naar het totaalplaatje en gaan voor dieren met goed beenwerk, veel massa en die vlot opfokken en later goed afmesten. We willen een witblauwfokkerij die goed rondraait met zoveel mogelijk kalveren uit zo min mogelijk moeders en gekoppeld aan een maximale vleesproductie, een fokkerij met het extensieve karakter van de Franse vleesveehouderijen maar wel gekoppeld aan een intensief ras.'

Het leeuwendeel van de veestapel krijgt natuurlijk dekkende partners. Een verantwoording daarvoor valt deels te zoeken in het laten zogen van de kalveren. 'Dan is het ook nog eens moeilijker om de dieren bronstig te zien', zegt Nicolas. 'Daarom loopt bij elke kudde zoogmoeders met kalveren altijd een stier. Eigen-

Issu d'Ochamps (v. Dafydd), geselecteerd op basis van zoogeigenschappen moederlijn

lijk werd het ook gewoon te veel om op alle dieren ki toe te passen.'

De vaarzen krijgen alleen ki-partners. Zo zijn het afgelopen jaar Adajio, Harpon, Joker, Specimen, Odilon, Impartial en de eigengefokte ki-stieren Liberal en Lumineux d'Ochamps ingezet. 'Door toch een deel ki toe te passen, krijgen we continu bloedverversing in de veestapel.'

Standaard genetisch testen

Nieuw bloed vergemakkelijkt de keuze van natuurlijk dekkende stieren uit het eigen vee. François: 'Veel van onze dekstieren zijn ook op ons bedrijf geboren. Door ze zelf uit te selecteren kunnen we ons op voorhand richten op nakom van de betere zoogmoeders.' De eigengefokte Joblin (v. Fiacre), Issu (v. Dafydd) en Intutif d'Ochamps (v. Blak) krijgen momenteel kansen, aangevuld met enkele aangekochte stieren.

Verkoop van stieren voor natuurlijke dek blijft ondanks de focus op maximale vleesproductie een belangrijke poot. 'Alleen de beste stiertjes worden na een genetische test geselecteerd en verkocht.' Hoewel prijsskampen hier geen item meer vormen, blijven witblauwfokkers de weg naar d'Ochamps vinden. Nicolas: 'Met twee stieren op de ki en de mond-tot-mond-reclame tussen fokkers onderling krijg je toegang tot de twee beste marketingmethoden.'

In de toekomst willen de broers François en Nicolas de bedrijfsresultaten verder optimaliseren door onder meer de 400 à 410 dagen tussenkalftijd te verkorten. 'Door het zogen van de kalveren blijft de tussenkalftijd een aandachtspunt', zegt François. 'Daar willen we graag nog wat op winnen.'

De kalveren blijven tot september bij de zoogmoeders op de weide lopen

